

Nebezpečnost trestného činu pro společnost

Ustanovení § 65 odst. 1 tr. zák. o zániku nebezpečnosti trestného činu pro společnost lze aplikovat pouze ve vztahu k tzv. konkrétní nebezpečnosti činu pro společnost, jejíž stupeň se určuje podle hledisek stanovených v § 3 odst. 4 tr. zák., a nikoliv ve vztahu k tzv. typové nebezpečnosti, která je vyjádřena ve formálních znacích trestného činu.

Ustanovení § 65 odst. 1 tr. zák. o zániku nebezpečnosti trestného činu pro společnost lze aplikovat pouze ve vztahu k tzv. konkrétní nebezpečnosti činu pro společnost, jejíž stupeň se určuje podle hledisek stanovených v § 3 odst. 4 tr. zák., a nikoliv ve vztahu k tzv. typové nebezpečnosti, která je vyjádřena ve formálních znacích trestného činu. Došlo-li k takové změně právních předpisů, v důsledku níž čin nadále nevykazuje znaky trestného činu, nelze aplikovat ustanovení § 65 odst. 1 tr. zák. o zániku nebezpečnosti trestného činu pro společnost, ale ustanovení § 16 odst. 1 tr. zák. o časové působnosti trestního zákona.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 7 Tdo 498/2003, ze dne 29.5.2003)

Nejvyšší soud projednal dovolání obviněného Ing. T. P., proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 1. 2002, sp. zn. 3 To 611/2001, v trestní věci vedené u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 70 T 196/96 a rozhodl tak, že podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. se zrušuje rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 1. 2002, sp. zn. 3 To 611/2001, ve výroku o vině trestným činem neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák., ve výroku o trestu a ve výroku, jímž bylo podle § 256 tr. ř. zamítnuto odvolání okresního státního zástupce, podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují také další rozhodnutí na zrušenou část rozsudku obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a podle § 265i odst. 1 tr. ř. se Okresnímu soudu v Ostravě přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 24. 5. 2001, sp. zn. 70 T 196/1996, byl obviněný Ing. T. P. uznán vinným trestným činem neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák., trestným činem zkrácení daně podle § 148 odst. 1, 2 písm. c) tr. zák., trestným činem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 2 písm. c) tr. zák. a odsouzen podle § 148 odst. 2 tr. zák., § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody na jeden rok, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu stanovenou na jeden rok.

Proti rozsudku soudu prvního stupně podali státní zástupce i obviněný odvolání. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 1. 2002, sp. zn. 3 To 611/2001, byl z podnětu odvolání obviněného rozsudek Okresního soudu v Ostravě podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. ř. v celém rozsahu zrušen a podle § 259 odst. 3 tr. ř. bylo rozhodnuto tak, že obviněný byl uznán vinným trestnými činy neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. a zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1 tr. zák. a odsouzen podle § 118 odst. 2 tr.

zák., § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody na deset měsíců, jehož výkon byl podle § 58 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu stanovenou podle § 59 odst. 1 tr. zák. na jeden rok. Podle § 256 tr. ř. bylo odvolání okresního státního zástupce zamítnuto.

Podle zjištění Krajského soudu v Ostravě se obviněný trestného činu neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. dopustil tím, že v době od 26. 10. 1990 do 17. 12. 1990, ač neměl povolení Federálního ministerstva zahraničního obchodu k zahraniční obchodní činnosti, nakoupil v Itálii devět kusů osobních vozidel, které převezl do ČSFR, a následně vozy prodal tuzemským zájemcům, přičemž po odpočtu vynaložených nákladů od finanční částky, kterou za prodej vozidel obdržel, získal finanční prospěch ve výši nejméně 630.492,- Kč. Jako trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1 tr. zák. byl posouzen skutek, jehož podstata spočívala v tom, že dne 1. 6. 1994 na C. ú. v O., v úmyslu vyhnout se vyměření a úhradě cla a daně z přidané hodnoty ve správné výši, při celním projednání dovozu dvou osobních motorových vozidel do České republiky předložil celním orgánům nepravé nabývací doklady k vozidlům, v důsledku čehož došlo k nesprávnému vyměření a úhradě cla a DPH ve výši 76.232,- Kč, ač podle skutečných pořizovacích cen by obviněný na cla a DPH měl uhradit částku 384.565,- Kč, čímž zkrátil clo o částku 126.339,- Kč a DPH o 181.994,- Kč.

Obviněný podal proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě prostřednictvím obhájce v zákonné lhůtě dovolání. Zaměřil je proti výroku o vině i výroku o trestu a odkázal na dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Namítl, že ve vztahu k oběma trestným činům, jimiž byl uznán vinným, nebyly provedeny všechny potřebné důkazy, důkazy nebyly hodnoceny v souladu se zásadou in dubio pro reo a z jejich nesprávného hodnocení vyplynulo i vadné právní posouzení skutků. Ve vztahu k trestnému činu neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. vytkl, že nebyly naplněny znaky "neoprávněně" a "ve větším rozsahu". Dovoz 9 automobilů v průběhu necelých dvou měsíců není podle něj srovnatelný s výkonem zaměstnání a není provozovaný s cílem získat trvalý zdroj finančních příjmů, nelze jej proto kvalifikovat jako výdělečné podnikání provozované ve větším rozsahu. Stejně tak nebylo podle jeho názoru prokázáno, že by toto podnikání provozoval neoprávněně. Uvedl, že využíval služeb obchodní společnosti E. C., která disponovala povolením FMZO k zahraničně obchodní činnosti, a proto měl být hodnocen jeho omyl ohledně splnění zákonných podmínek pro provozování podnikatelské činnosti podle zásad vztahujících se k právnímu omylu v tzv. ostatních mimotrestních normách a trestní odpovědnost za úmyslný trestný čin je pak vyloučena. Odvolací soud podle něj pochybil, když nereagoval na jeho námitku ohledně zániku nebezpečnosti tohoto trestného činu pro společnost ve smyslu § 65 tr. zák. Upozornil, že koncem roku 1990 bylo sice nutno pro zahraničně obchodní činnost, která spočívá v dovozu osobních automobilů, disponovat povolením k zahraniční obchodní činnosti, které vydávalo FMZO, avšak v důsledku změny situace a změny právních předpisů již pro tuto činnost žádného povolení vydávaného ústředním orgánem státní správy třeba není. Vyjádřil přesvědčení, že trestní stíhání pro tento skutek mělo být pro nepřipustnost podle § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř. zastaveno s odkazem na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod. Stran trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1 tr. zák. obviněný namítl, že odvolací soud chybně posoudil výši daně i cla, neboť toliko převzal zjištění celnice, aniž by sám tyto skutečnosti dokazoval. Upozornil, že výsledky dokazování nedovolují učinit spolehlivý závěr o úmyslné formě zavinění. Navrhl, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek zrušil a aby jej obžaloby v celém rozsahu zprostil.

Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

Z dikce citovaného ustanovení plyne, že ve vztahu ke zjištěnému skutku je možné dovoláním vytýkat výlučně vady právní. V mezích tohoto dovolacího důvodu lze namítat, že skutek zjištěný soudem byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Vedle těchto vad, které se týkají právního posouzení skutku, lze vytýkat též "jiné nesprávné hmotně právní posouzení". Rozumím se jím zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva. Současně platí, že obsah konkrétně uplatněných námitek, o něž se opírá existence určitého dovolacího důvodu, musí věcně odpovídat zákonnému vymezení takového dovolacího důvodu podle § 265b tr. ř., nestačí jen formální odkaz na příslušné ustanovení obsahující některý z dovolacích důvodů.

K trestnému činu neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák.

Z hlediska napadeného rozsudku a obsahu dovolání je s poukazem na dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. významná především otázka, zda lze ve zjištěném jednání obviněného spatřovat výdělečné podnikání provozované "výdělečně" a "ve větším rozsahu", neboť jen za toho předpokladu lze uvažovat o naplnění znaků objektivní stránky základní skutkové podstaty trestného činu neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1 tr. zák. V mezích tohoto dovolacího důvodu byla uplatněna i námitka, týkající se aplikace ustanovení § 65 odst. 1 tr. zák. o zániku nebezpečnosti trestného činu pro společnost.

Z podnětu této části dovolání Nejvyšší soud přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. napadený rozsudek i předcházející řízení v korespondujícím rozsahu a shledal, že dovolání je důvodné.

Trestného činu neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. se dopustí, kdo neoprávněně ve větším rozsahu poskytuje služby nebo provozuje výrobní nebo jiné výdělečné podnikání, získá-li takovým činem značný prospěch.

Z tzv. právní věty výroku o vině v rozsudku odvolacího soudu se podává, že jako trestný čin neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. bylo posouzeno jednání obviněného, který neoprávněně ve větším rozsahu provozoval výdělečné podnikání a takovým činem získal značný prospěch.

Jednání obviněného je v daných souvislostech relevantně vymezeno tak, že v době od 26. 10. 1990 do 17. 12. 1990, ač neměl povolení Federálního ministerstva zahraničního obchodu k zahraničně obchodní činnosti, nakoupil v Itálii 9 kusů osobních vozidel, která pak prodal tuzemským zájemcům, a získal tak finanční prospěch ve výši nejméně 630.492,- Kč.

Naplnění zákonného znaku "neoprávněně" bylo Krajským soudem v Ostravě vyvozováno ze zjištění, že obviněný provozoval zahraničně obchodní činnost, aniž by mu FMZO povolení k této činnosti udělilo, a tento nedostatek nemohla podle jeho závěrů nahradit ani "smlouva o obstarávání věcí" uzavřená mezi obviněným a obchodní společností E. C., P. B. 633, jíž povolení k zahraničně obchodní činnosti uděleno bylo (č. l. 7 napadeného rozsudku). S právními závěry soudu souhlasit nelze, poněvadž nebyly vzaty v úvahu ty okolnosti, které jsou pro posouzení zákonného znaku

"neoprávněně" podstatné.

Neoprávněného podnikání se dopouští, kdo poskytuje služby nebo provozuje výrobní nebo jiné výtěžné podnikání v rozporu se živnostenským zákonem nebo v rozporu s jinými právními předpisy, které stanoví podmínky pro jeho provozování.

Činnost, kterou Krajský soud v Ostravě považoval za zahraničně obchodní činnost podle § 6 odst. 1 písm. a) zák. č. [42/1980](#) Sb., ve znění zák. č. [102/1988](#) Sb. a zák. č. [113/1990](#) Sb., byla do 31. 1. 1991 vázána na povolení podle § 7 odst. 3 citovaného zákona. V ustanovení § 9 tohoto zákona bylo tehdejší Federální ministerstvo zahraničního obchodu zmocněno mimo jiné k tomu, aby obecně závazným právním předpisem stanovilo, které zahraničně obchodní činnosti, za jakých podmínek a v jakém rozsahu mohou být prováděny bez povolení. Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) vyhl. č. [533/1990](#) Sb., ve znění vyhl. č. [27/1991](#) Sb. nebylo od 1. 2. 1991 tohoto povolení třeba.

Znamená to, že posoudí-li se zahraničně obchodní činnost obviněného provozovaná před 1. 2. 1991 podle stavu právního řádu v době, kdy byla provozována, přicházelo by v úvahu - za splnění dalších podmínek - kvalifikovat ji jako trestný čin neoprávněného podnikání podle § 118 tr. zák. Posoudí-li se však tato činnost podle stavu právního řádu pod 1. 2. 1991, pak by pro absenci zákonného znaku "neoprávněně" o trestný čin neoprávněného podnikání nemohlo jít. Zákonný znak "neoprávněně" je nutno posuzovat vždy ve spojení s těmi předpisy, z nichž vyplývá, že k podnikání je potřebné oprávnění (např. povolení orgánu státní správy). Dojde-li ke změně těchto předpisů v tom smyslu, že oprávněnost podnikání nadále již není podmíněna povolením, má to význam z hlediska ustanovení § 16 odst. 1 tr. zák. Podle tohoto ustanovení se trestnost činu posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Vychází-li se ze zásad stanovených v § 16 odst. 1 tr. zák., je evidentní, že v době po 1. 2. 1991 by nemohlo být jednání obviněného, ke kterému došlo před 1. 2. 1991, kvalifikováno jako trestný čin neoprávněného podnikání (k tomu viz č. [41/1998](#) Sb. rozh. tr.).

Spočívalo-li by neoprávněné podnikání výlučně v provozování zahraničně obchodní činnosti bez příslušného povolení Federálního ministerstva zahraničního obchodu, nebyly by naplněny formální znaky trestného činu neoprávněného podnikání podle § 118 tr. zák. "Smlouva o obstarávání věcí" uzavřená mezi obviněným a obchodní společností E. C. není v daných souvislostech relevantní a není třeba se zabývat ani otázkou právního omylu v tzv. ostatních mimotrestních normách, jak na to poukazuje dovolatel. Stranou pozornosti dosavadních úvah soudů ale zůstala otázka, zda vůbec mohl obviněný provozovat obchodní činnost.

Z obsahu spisu vyplývá, že rozhodnutím O. n. v. v O. č. 45/90/S, které nabylo právní moci dne 15. 2. 1990, bylo obviněnému uděleno povolení k poskytování služeb v oboru půjčování motorových vozidel, poradenská služba v oblasti motorismu, opravy motorových vozidel. Teprve rozhodnutím Ú. m. O. ze dne 28. 12. 1990, které nabylo právní moci téhož dne, byl obviněný registrován pod firmou "T." v obchodní činnosti, a to mimo jiné i v oboru výkup a prodej motorových vozidel. Dnem 7. 1. 1991 byl zapsán do obchodního rejstříku pod firmou "T." s předmětem podnikání mimo jiné činnost obchodní, výkup a prodej motorových vozidel. Znamená to, že nakoupil-li obviněný vozidla za účelem jejich dalšího prodeje, provozoval podnikatelskou činnost, překračuje rozsah živnostenského oprávnění. Této okolnosti a jejímu významu v kontextu zákonných znaků trestného činu neoprávněného podnikání podle § 118 tr. zák. bude třeba v dalším řízení věnovat náležitou pozornost.

Neoprávněné podnikání musí být k tomu, aby mohlo být posouzeno jako trestný čin, prováděno "ve větším rozsahu". Obviněný zpochybňoval, že by jeho jednání právě tento zákonný znak naplňovalo.

Při posuzování, zda pachatel neoprávněně podnikal ve větším rozsahu, se především zvažuje, zda šlo o činnost srovnatelnou s výkonem zaměstnání, provozovanou s cílem získat trvalý či větší zdroj finančních příjmů. To zpravidla předpokládá, že jde o soustavnou činnost provozovanou po živnostensku a srovnatelnou s výkonem zaměstnání. V této souvislosti nutno vzít v úvahu zejména délku doby, po kterou je podnikání neoprávněně provozováno, počet akcí včetně jejich objemu vyjádřeného v penězích a výši dosaženého majetkového prospěchu (k tomu viz č. 34/1972, č. [1/1985](#) Sb. rozh. tr.).

Posouzení, zda obviněný v konkrétním případě provozoval výdělečné podnikání "ve větším rozsahu", věnoval soud v napadeném rozsudku náležitou pozornost a s jeho závěry se lze v podstatě ztotožnit. Správně uvedl, že ač doba, po kterou mělo být neoprávněně podnikání provozováno, byla relativně krátká, nelze pominout, že bylo dovezeno 9 automobilů, jejichž prodejem obviněný dosáhl finančního prospěchu nejméně 630.492,- Kč. Počet akcí a výše dosaženého majetkového prospěchu (zejména v daných časových souvislostech) staví jednání obviněného do situace, která již není srovnatelná s výkonem zaměstnání, zejména pokud jde o dosažený příjem. Nejednalo se o neoprávněně provozované podnikání, které by mělo povahu živnostenského podnikání, jímž by pachatel dosahoval příjmy srovnatelné s příjmy z pracovního poměru s běžným výdělkem, a proto není třeba, aby bylo vykonáváno po dobu nejméně šesti měsíců, jak namítl obviněný (k tomu č. 5/1996 Sb. rozh. tr.). Souhlasit nelze toliko s úvahou soudu, že protiprávní jednání obviněného bylo přerušeno trestním stíháním v březnu 1991, jemuž předcházelo šetření orgánů hospodářské kriminality; tato úvaha je vzhledem k již uvedeným závěrům Nejvyššího soudu nesprávná.

Relativně krátké období, po které byla posuzovaná činnost obviněného provozována, okolnost, že již od 28. 12. 1990 obviněný disponoval oprávněním k provozování obchodní činnosti v oboru výkupu a prodeje motorových vozidel, jakož i doba, která uplynula od spáchání skutku, jsou skutečnostmi, které nelze při právním posouzení skutku obviněného, vykazoval-li by po stránce formální znaky trestného činu neoprávněného podnikání podle § 118 tr. zák., pominout. Jsou těmi okolnostmi, které je třeba vzít v úvahu a pečlivě je hodnotit při posuzování otázky, zda jsou dány znaky trestného činu i po stránce materiální, a zejména pak při posuzování, zda okolnost, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby (tj. značný prospěch), pro svou závažnost podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost. Jestliže by jednání obviněného vykazovalo znaky trestného činu neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1 tr. zák. a nikoli též podle § 118 odst. 2 písm. b) tr. zák., je nutné vzít v úvahu rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 3. února 1998 (č. [20/1998](#) Sb.).

Obviněný v rámci uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. též vytýkal, že Krajský soud v Ostravě nereagoval na jeho námitku, týkající se zániku trestnosti tohoto činu ve smyslu § 65 tr. zák. Upozornil, že ač koncem roku 1990 bylo třeba povolení Federálního ministerstva zahraničního obchodu k zahraničně obchodní činnosti ve vztahu k osobním automobilům, v důsledku změny právních předpisů, která reagovala na změnu společensko politické situace, v současné době takového zvláštního povolení již třeba není. Podle něj bylo na místě aplikovat ustanovení § 65 tr. zák., poněvadž skutek již není trestným činem.

Podle § 65 odst. 1 tr. zák. trestnost činu, který byl v době spáchání pro společnost nebezpečný, zaniká, jestliže vzhledem ke změně situace anebo vzhledem k osobě pachatele pominula nebezpečnost trestného činu pro společnost. Aniž by Nejvyšší soud věcně řešil otázku případné možnosti aplikace ustanovení § 65 odst. 1 tr. zák., připomíná, že ustanovení § 65 odst. 1 tr. zák. o zániku nebezpečnosti trestného činu pro společnost lze aplikovat pouze ve vztahu k tzv. konkrétní nebezpečnosti činu pro společnost, jejíž stupeň se určuje podle hledisek stanovených v § 3 odst. 4 tr. zák., a nikoliv ve vztahu k tzv. typové nebezpečnosti, která je vyjádřena ve formálních znacích trestného činu. Došlo-li k takové změně právních předpisů, v důsledku níž čin nadále nevykazuje znaky trestného činu, jak na to dovolatel poukazuje, nelze aplikovat ustanovení § 65 odst. 1 tr. zák. o zániku nebezpečnosti trestního činu pro společnost, ale ustanovení § 16 odst. 1 tr. zák. o časové působnosti trestního zákona, jak již bylo vyloženo (k tomu viz č. [41/1998](#) Sb. rozh. tr.).

Výrok o vině trestným činem neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. nemohl obstát a proto Nejvyšší soud z podnětu dovolání obviněného zrušil z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě ve výroku o vině trestným činem neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák., ve výroku o trestu a ve výroku, jímž bylo podle § 256 tr. ř. zamítnuto odvolání okresního státního zástupce. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí na zrušenou část rozsudku obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265i odst. 1 tr. ř. Okresnímu soudu v Ostravě přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Při novém rozhodnutí je Okresní soud v Ostravě vázán právním názorem, který v tomto usnesení vyslovil Nejvyšší soud. Napadený rozsudek byl zrušen jen v důsledku dovolání podaného ve prospěch obviněného, takže v novém řízení nemůže dojít ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch. Výrok, jímž Krajský soud v Ostravě zrušil rozsudek Okresního soudu v Ostravě zůstal nedotčen, což platí i ve vztahu k trestnému činu neoprávněného podnikání.

Na podkladě dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. (ale ani žádného jiného důvodu dovolání podle § 265b tr. ř.) nelze přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno, ani prověřovat úplnost provedeného dokazování a správnost hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř. Jestliže tedy obviněný vytýkal, že odvolací soud nesprávně zjistil skutkový stav, neboť neprovedl všechny potřebné důkazy, především pak výsledky dvou italských státních příslušníků, a provedené důkazy nehodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., když nedocenil význam výpovědí svědků K., P. a B., kteří vypovídali v jeho prospěch, vytýkal vady skutkové, nikoliv právní. Ty ale nezakládají žádný z důvodů dovolání podle § 265b tr. ř., a proto k nim Nejvyšší soud nijak nepřihlížel.

Nejvyšší soud nepřihlížel ani k té námitce, jejímž prostřednictvím obviněný poukazoval na nepřiměřenou délku trestního stíhání a s odkazem na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod (patrně měl na mysli čl. 6 odst. 1 Úmluvy) se domáhal, aby trestní stíhání pro skutek kvalifikovaný jako trestný čin neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. bylo pro nepřipustnost podle § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř. zastaveno. Je zřejmé, že tato námitka byla uplatněna mimo dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Dovolání založené na tom, že proti obviněnému bylo vedeno trestní stíhání, ačkoliv podle zákona bylo nepřipustné, lze úspěšně podat toliko s odkazem na důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř., nikoliv s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Dovolání z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. však obviněný nepodal.

K trestnému činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1 tr. zák.

Nejvyšší soud shledal, že v této části bylo dovolání podáno z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř.

Z obsahu podaného dovolání vyplývá, že obviněný uplatnil toliko námitky, které směřovaly proti rozsahu dokazování, proti způsobu, jakým byly hodnoceny provedené důkazy, a proti správnosti skutkových zjištění, která učinil Okresní soud v Ostravě a z nichž vycházel v napadeném rozsudku i Krajský soud v Ostravě. Obviněný namítl, že trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby nespáchal. Vytkl, že nebyly opatřeny originály nabývacích dokladů k osobním vozidlům, zpochybnil způsob hodnocení výpovědí svědků Z. P. a I. K., o které soud opřel svůj závěr o vině. Je zjevné, že jde o námitky skutkové, jejichž podstatou je nesouhlas s rozsahem dokazování, se způsobem hodnocení důkazů a se skutkovými zjištěními, na nichž je napadené rozhodnutí založeno. Shodně je třeba uzavřít i ve vztahu k výhradám obviněného, že výše cla a daně z přidané hodnoty byla stanovena chybně, poněvadž byla bez dalšího převzata zjištění celnice, aniž by soud sám výši daně a cla dokazoval a posuzoval samostatně. Výhrady obviněného směřovaly i v tomto případě proti rozsahu dokazování, způsobu hodnocení důkazů a vytýkané vady měly povahu vad skutkových, nikoliv právních.

Jako námitku právní však nelze označit ani námitku, která se týkala subjektivní stránky trestného činu. Její těžiště bylo v tvrzení dovolatele, že soudy nesprávně hodnotily provedené důkazy, zejména jeho výpovědi, a nevypořádaly se důsledně s jeho obhajobou, že záležitosti na italské celnici zařizoval občan Slovenské republiky a že podpisy na originálech faktur nemohou být jeho. Na podkladě tohoto nesprávného hodnocení důkazů soudy měly podle obviněného učinit nesprávný závěr o předložení nepravých nabývacích dokladů k vozidlům a jeho vědomosti o této okolnosti.

Závěr o formě zavinění (§ 4, § 5 tr. zák.) je sice závěrem právním, vycházejícím však ze skutkových zjištění soudu, která vyplývají z provedeného dokazování a jejichž přezkoumání se s poukazem na uvedený dovolací důvod nelze domáhat. Obviněný zaměřil dovolání v této části proti způsobu hodnocení důkazů a proti skutkovým zjištěním, která se stala podkladem právního závěru o jeho zavinění, a nikoli proti tomu, že by tato zjištění nenaplnňovala zákonné znaky zavinění.

Obviněný se tak primárně domáhal změny skutkových zjištění a následně ze změny těchto zjištění vyvozoval, že se trestného činu nedopustil. Ve vztahu ke skutku, jak byl soudem prvního stupně zjištěn, žádné konkrétní námitky právní povahy neuplatnil. Vytýkané vady mají evidentně povahu vad skutkových, nikoli právních.

Ačkoli tedy obviněný i ve vztahu k trestnému činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1 tr. zák. deklaroval dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., uplatnil ve skutečnosti námitky skutkové, které nejsou způsobitelné nejen tento dovolací důvod, ale ani žádný jiný důvod dovolání podle § 265b tr. ř. obsahově naplnit. Nejvyšší soud k nim proto nijak nepřihlížel a výrok o vině trestným činem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1 tr. zák. v napadeném rozsudku ponechal beze změny, aniž ho přezkoumal z hledisek stanovených v § 265i odst. 3 tr. ř.

Další články:

- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výkon trestu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost](#)
- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)